

Φωτογραφίζοντας το παρόν με το φακό του παρελθόντος

/ [Πεμπτουσία](#)

Πόσες φορές αναρωτηθήκαμε για το πώς μπορεί να ήταν η ζωή ακόμα και 50 χρόνια πριν, στην ίδια χώρα, με αντίστοιχες φιγούρες ανθρώπων, έχοντας όμως άλλη νοοτροπία, έθιμα, καθημερινότητα και προβλήματα; Στο ερώτημα αυτό επιχείρησε να απαντήσει με το φακό της η Αναστασία Λιάπη με την έκθεση φωτογραφίας «Μια ματιά δύο εποχές». Φωτογραφίες οι οποίες ξεδιπλώνονται σαν δύο παράλληλες σκηνές ανθρώπινης καθημερινότητας, δίνοντας την ευκαιρία της σύγκρισης του παλαιού με το νέο, του παρελθόντος με το παρόν ή καλύτερα του ασπρόμαυρου με το έγχρωμο.

Πεμπτουσία: Θα θέλαμε να μας μιλήσετε για το σκεπτικό της έκθεσης. Ήταν κάτι που προγραμματίζατε από καιρό;

Αναστασία Λιάπη: Αφορμή για την ιδέα μου αυτή ήταν ο θεσμός της οικογένειας. Ως μέλος μιας πολυμελούς οικογένειας της σύγχρονης εποχής θέλησα να ανατρέξω σε άλλες εποχές για να ανακαλύψω τους ίδιους ρόλους σε διαφορετικές συνθήκες ζωής. Ζούμε σε μια εποχή που ο κόσμος αλλάζει τόσο γρήγορα που δεν προλαβαίνουμε τις αλλαγές κι αυτό μας απομακρύνει από το παρελθόν, από τις ρίζες μας. Χρειάζεται να νιώσουμε και να αντιληφθούμε όλες αυτές τις εικόνες που έμειναν να μας θυμίζουν το χθες. Εικόνες που θα πρέπει να συνδέουν το χθες με το σήμερα και να κρατάνε τις αξίες, τις παραδόσεις μας. Αν μη τι άλλο, ένα από τα σύμβολα της ύπαρξής μας είναι και η φωτογραφία. Έτσι μελετώντας παλιούς φωτογράφους δημιούργησα τριανταεπτά έργα στα οποία συμμετέχουν περίπου 100 άτομα, απεικονίζοντας και αντιπαραθέτοντας διαφορετικές συνθήκες ζωής, διαφορετικές εκφράσεις, πρόσωπα ίδια αλλά παράλληλα τόσο μακρινά και ξένα.

Π.: Σκοπός σας είναι να παρουσιάσετε αντιστικτικά το τότε με το τώρα;

Α.Λ.: Ναι, θέλω να προβάλλω ταυτόχρονα εικόνες με την διαφορετικότητα και τις αντιθέσεις τους αλλά με τρόπο αρμονικό. Όπως είχε πει ο Δ Λουκόπουλος (1938) «Όσο είναι αλήθεια ότι τα δικαιώματα της εξέλιξης ταυτίζονται με τα δικαιώματα της αιώνιας νεότητας άλλο τόσο είναι αλήθεια ότι το αύριο πλάθεται με τα υλικά του χθες. Ένας πολιτισμός τότε μόνο μπορεί να έχει γερά θεμέλια, όταν είναι ριζωμένος σε μια βαθιά συνείδηση του παρελθόντος, του άμεσου παρελθόντος του».

Π.: Σε ποιους απευθύνετε η έκθεση; Τα ηθικογραφικά και λαογραφικά ενδεχομένως στοιχεία που αναδεικνύονται μαρτυρούν μια πάλη του τότε με το τώρα;

Α.Λ.: Στόχος της έκθεσης μου δεν είναι να υποστηρίξω την μία η την άλλη εποχή. Η πάροδος του χρόνου έφερε εξελίξεις που άλλοτε είχαν θετικό και άλλοτε αρνητικό αντίκτυπο στη ζωή μας. Ήθελα οι άνθρωποι που φωτογράφισα όχι μόνο να φορέσουν τις ενδυμασίες αλλά την ίδια την εποχή και να απευθυνθώ σε όλους όσους βλέπουν το μέλλον με την νοσταλγία του παρελθόντος. Για να μεγαλώσουμε και να απλώσουμε κλαριά πρέπει να φροντίζουμε τις ρίζες μας

Π.: Πόσο μια έκθεση γίνεται ανατροφοδότηση για την τέχνη σας και τη συνέχιση του έργου σας;

Α.Λ.: Μια έκθεση είναι το μάζεμα των καρπών σου, που με τόση αγάπη και φροντίδα καλλιέργησες . Ανάλογα με αυτό που θα γευθείς, συνεχίζεις.

Π.: Ευχαριστούμε για την ευκαιρία της συνομιλίας.

Α.Λ.: Σας ευχαριστώ.